ה"ט 12566-03-25 נתניהו נ' רוזיליו ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת בלהה יהלום

מבקשת **שרה נתניהו**
ע"י ב"כ עו"ד אוריאל ניזרי

נגד

משיבה **נאוה רוזיליו**
ע"י ב"כ עו"ד גונן בן יצחק

החלטה

לפניי בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, להורות למשיבה להסיר פרסומים מטרידים ולהורות על איסור המשך הטרדה ופגיעה בפרטיותה של המבקשת, אשת ראש הממשלה.

<u>תמצית טענות המבקשת</u>

1. <u>בבקשה נטען</u> כי בחודשים האחרונים ואף יותר מכך, המשיבה, המוגדרת על ידי המבקשת "פעילה פוליטית רדיקלית ביותר" רודפת אחר המבקשת ובני משפחתה בארץ ובעולם ומבצעת בעצמה ובאמצעות אחרים מעקבים תכופים אחריה ואחרי בני משפחתה. המבקשת טענה כי הפרסומים נגדה ובעניינה נעשים בשיטתיות ובעקביות ממושכת תוך פגיעה בפרטיותה וכי המשיבה מתחקה ועוקבת אחריה. המבקשת צירפה מספר רב של פרסומים עליהם נעמוד בהמשך. נטען כי היקף הפרסומים וטיבם חורג מפרסום שמוגן תחת חופש הביטוי. המבקשת עמדה על כך שאין בסיס משפטי וחוקי לטענה שישנו דין שונה לאנשים שונים במדינה והחוק אינו מחריג אנשי ציבור. פרסומים ומעקבים תכופים של מיקומים, כרטיסי טיסה ופרטי טיסה, צילום של מזוודותיה בשדה התעופה, צילומים ופרסומים בנוגע להסדרי האבטחה שלה ועוד, כבר הוכיחו את הסיכון שקיים בכך, וכבר היו דברים מעולם. בנוסף לחשש הביטחוני, קיימת גם הזכות לפרטיות ולא סביר כי המבקשת לא זכאית, מראש ולכתחילה לפרטיות וכי ניתן לפרסם כל פעולה שביצעה בכל יום. בעניין זה אין קשר אם המידע מגיע ממעקב אישי של המשיבה או ממידע שמועבר לה משכנים, עוברי אורח או פעילים אחרים. המבקשת הפנתה לפרסומים של למעלה מ– 300 מיקומים. הפרסומים הנושאים את שמה של המשיבה אינם במחלוקת (צורפו פרסומים גם של אחרים).

<u>תמצית טענות המשיבה</u>

2. המשיבה טוענת שמדובר בבקשה שנועדה להשתיק ביקורת ציבורית לגיטימית ולהטיל מגבלות על חופש הביטוי וזכות המחאה, אינה עומדת בתנאים הנדרשים בחוק ונעדרת

תשתית עובדתית מספקת. המשיבה מלינה על כך שהבקשה אינה בהירה ומדויקת, כי אותו "אירוע מספרה" התרחש לפני כשנתיים ומהווה מחאה פוליטית לגיטימית שבוצעה בהתאם להנחיית כוחות הביטחון. ממילא, כך הוסיפה לא מוכרת הטרדה מאיימת שצופה פני עבר. למבקשת, כבעלת עבר פלילי ודמות ציבורית, נדרש סף סיבולת גבוה יותר מאדם אחר ואין להשוות בין שלוות חייה לבין שלוות חייו של אזרח מן הישוב. בכל מקרה, כך טענה המשיבה, אין חשש אובייקטיבי לפגיעה בשלומה, בשים לב למערך האבטחה המקיף העומד לרשותה. המשיבה טענה כי הבקשה מוגשת בשיהוי וכי יש בפרק הזמן שחלף כדי ללמד על חולשת הפגיעה הנטענת.

3. בדיון נעשה ניסיון להביא את הצדדים להסכמות גם לאור הליכים דומים קודמים בעבר והן לאור הבסיס המשפטי שפורט בתגובת המשיבה, אך ללא הצלחה. הצדדים שבו על טיעוניהם והפנו למקרים בהם התקבלו או נדחו מקרים דומים.

<u>המסגרת הנורמטיבית</u>

4. וכך קובע חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב – 2002 (להלן: החוק):

מטרה

1. <u>מטרת חוק זה היא להגן על אדם מפני פגיעה</u> בשלוות חייו, <u>בפרטיותו</u>, בחירותו או בגופו, בידי אדם אחר שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו.

הטרדה מאיימת – מהי?

2. (א) הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר <u>בכל דרך שהיא</u> <u>או נקיטת איומים</u> כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו.

(ב) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (א), הטרדה מאיימת כלפי אדם יכול שתהא, בין השאר, באחד מאלה:

(1) <u>בבילוש, במארב או בהתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או בפגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת;</u>

(2) בנקיטת איומים בפגיעה בו או במאיים עצמו;

(3) ביצירת קשר עמו בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר;

(4) בפגיעה ברכושו, בשמו הטוב, <u>או בחופש התנועה שלו</u>;

(5) בעיסוק בשמירה בבית משותף בניגוד להוראות לפי חוק הגבלת שירותי שמירה בבתים משותפים, התשס"ט-2008.

> (ג) לענין חוק זה אחת היא אם המעשים המפורטים בסעיפים קטנים (א) או (ב) נעשו כלפי האדם או כלפי אדם אחר הקרוב לו, בין במפורש ובין במשתמע, בין במישרין ובין בעקיפין." (כל ההדגשות, כאן ולהלן, שלי, ב"י)

5. לשונו של החוק היא רחבה- הטרדה בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפי אחר מהווה עילה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת כל אימת שבית המשפט נוכח כי ההטרדה צפויה לשוב ולהתרחש, כאשר בילוש, מארב והתחקות אחר תנועותיו או מעשיו של הנפגע מהוות הטרדה. עוד נדרש בית המשפט לתת את הדעת על כך שישנו יסוד להניח כי פעולת הטרדה תמשך גם בעתיד: "העילה המיוחדת, שהיא החידוש של חוק מניעת הטרדה מאיימת, היא זו: אם אדם ביצע הטרדה בעבר, או נקט איומים כלפיו (זה היסוד הראשון, שכולל את המעשה שבוצע בעבר), ובנוסף לכך הנסיבות נותנות בסיס סביר להניח כי אותו אדם יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו או בגופו של אותו אדם (היסוד השני, הצופה פני עתיד), כי אז, רק לאחר שהתקיימו שני היסודות הללו יחדיו ובאופן מצטבר, רשאי בית משפט ליתן צו למניעת הטרדה מאיימת" (בר"ע (י-ם) 179/04 נס שובל נ' מרים נסים (נבו, 10.8.04)).

אין מחלוקת כי המשיבה מבקשת להמשיך בהתנהלותה, אשר לטענת המבקשת מהווה הטרדה ומובן זה, דומה שאין מחלוקת כי רכיב ההתנהגות צופה פני עתיד מתקיים.

6. לא רק בילוש, התחקות ומארב הן פעולות המהוות הטרדה:

> " נקודת המוצא לפרשנותו של דבר חקיקה היא בחינת לשונו. בענייננו, המונחים "הטרדה" או "הטרדה אחרת" – לא הוגדרו בחוק. כפי שנקבע בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, מן ההיבט הלשוני מושג זה מקיף מגוון רחב של התנהגויות... בדברי הנשיא מ' שמגר הובאו דוגמאות למעשים היכולים להיכלל בגדר 'הטרדה אחרת':
>
> > "מהי הטרדה אחרת? דומה, כי זו יכולה לכלול, למשל, מעשה מקובל למדי של צעידה גלויה וצמודה ואף הפגנתית אחר אדם אחר, בכל מהלכיו, שאיננה בגדר מעקב סתר אלא עיקוב גלוי. דומה לכך המשמרת הצמודה (picketing בלע"ז), הניצבת ליד ביתו של אדם או סובבת על פתחו. מעשה כמתואר עלול להדיר אדם משלוותו, מהרגשת הביטחון האישי שלו ומתחושתו, כי הוא יכול לנהל את חייו לעצמו, בלי שענייניו הפרטיים הופכים לתצוגה לאחרים, ובכך הטרדה שבמעשה והפגיעה בפרטיות העולה ממנה.

> כמובן, אין כאן כל ניסיון למצות את תיאור משמעותו של **הביטוי כי אם אך רצון להדגימו**" (ד"נ **9/83 בית** הדין הצבאי לערעורים נ' ועקנין, **פ"ד מב**(3) 853, 837(1988).")

(ס' 13 לפס"ד של כב' השופט ג' קרא ברע"פ 4743/20 מרדכי לייבל נ' מדינת ישראל (21.7.2022, להלן: פס"ד לייבל))

7. בלשונו, חוק מניעת הטרדה מאיימת אינו עורך אבחנה בין סוגים שונים של אזרחים ואין בלשון החוק התייחסות שונה לאישי ציבור, נבחרי ציבור, עובדי מדינה וכד'. זאת **בשונה** בחוקים בתחומים דומים, כמו חוק איסור לשון הרע, תשכ"ב – 1965 (להלן: חוק איסור לשון הרע) וחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א – 1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות).

8. חוק איסור לשון הרע מקנה בסעיפים 14 ו- 15(4) הגנה על פרסומים בעלי עניין ציבורי או הבעת דעה על התנהגותו של מי שבתפקיד רשמי או ציבורי; ס' 18 לחוק הגנת הפרטיות מפנה, בין היתר, לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע ומקנה גם הוא הגנה זהה, כך גם בס"ק (3) כאשר מדובר בעניין ציבורי. הגנות אלו, בחוקים אלו, אינן קיימות בחוק איסור מניעת הטרדה מאיימת והגיונו של החוק לצדו. מילים לחוד ומעשים לחוד. בכל הקשור להבעת דעה, מחאה פוליטית וכד', אכן חופש הביטוי והמחאה גובר ורשאי כל אדם לבטא דעתו (כמובן, במגבלות שבדין), אולם מעשים של הטרדה, דרך כלל, אינם בבחינת "ביטוי" וחוק איסור הטרדה מאיימת לא מחריג אישי ציבור. בה"ט (שלום ת"א) 70118-07-19 אבנר נתניהו נ' ברק כהן עו"ד (נבו 4.8.2019) נאמר, ביחס לבנה של המבקשת: "המבקש אינו דמות ציבורית, ולמרות ה"סממנים הציבוריים", סממנים אלה אינם מגיעים לדרגה המצדיקה פגיעה בזכותו היסודית של המבקש לפרטיות חייו ולשלוותם. **אין בכך, כמובן, כדי לומר שמי שיוגדר איש ציבור – פרטיותו הפקר.** אלא שמי שבחר בחיים שמרכזם בזירה הציבורית, ויהיו אלה נבחרי ציבור, ידוענים או אנשי רוח, יידרש, לטעמי, לעמוד ברף גבוה יותר כאשר יבקש למחות על פגיעה בפרטיותו". במובן זה, טענת המבקשת כי אין קשר בין צילום מזוודותיה בשדה תעופה, או כרטיס טיסה שלה, לבין מחאה נגד מדיניותו הפוליטית של בעלה, מובנת.

9. עוד נבהיר כי שתי הזכויות המתנגשות כאן, הזכות לפרטיות והזכות לחופש הביטוי ונגזרת ממנה, הזכות למחאה, הן זכויות ראשונות במעלה. ס' 7 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו קובע כי "כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו" ובכך יש כדי ללמד על מעמדה הרם (ר' ס' 2 לפסק דינה של כב' השופט וילנר בפס"ד לייבל). כך, גם נקבע כי חוק הגנת הפרטיות נועד להגן על הפרטיות ובכך חל גם על פרסומים חיוביים או ניטרליים אודות אדם ומגן יותר

מחוק איסור לשון הרע שאוסר על פרסום שלילי. באשר לחופש הביטוי, עליה כבר קבע השי אגרנט לפני עשרות שנים כי הינה "ציפור נפשה של הדמוקרטיה" (ע"פ 255/68 מ"י נ' בן משה, פ"ד כב(2), 427, 435).

10. ובחזרה לענייננו: המשיבה הציבה פרמטרים להבחנה בין ביקורת ומחאה לגיטימיים לבין התנהגות שיש בה משום הטרדה (עמ' 6 לתגובתה). יצוין כי המשיבה טענה כי העקרונות הללו נקבעו בתע"א (ת"א) 16783-04-14 גיא אליהו נ' משרד ראש הממשלה ואחי (נבו, 31.5.16), אך לא הפנתה לפיסקה ספציפית ולא מצאתי קביעה שכזו בפסק הדין הנ"ל, מכל מקום, אלו הפרמטרים אליהם מפנה המשיבה:

א. אין בהם פנייה ישירה או אישית למבקשת.
ב. אין בהם ניסיון ליצירת קשר עם המבקשת
ג. אין בהם תיאור של מעקב או התחקות אחר המבקשת.
ד. אין בהם איומים כלשהם, מפורשים או משתמעים, על המבקשת.
ה. אין בהם התייחסות לחייה הפרטיים של המבקשת אלא אך ורק להיבטים הציבורים של התנהלותה.

כפי שנראה להלן, המשיבה פרסמה פרסומים שונים שעניינם עיקובים והתחקות אחר המבקשת במספר הזדמנויות, באופן שמבסס את טענת המבקשת כי המשיבה עוקבת ומתחקה אחריה, בעצמה וביחד עם אחרים, מזה תקופה ארוכה, כאשר כפי שנאמר לעיל, התנהגות זו גם צופה פני עתיד, ובעניין זה יש מקום להיעתר לבקשה. בכל הנוגע ליתר טענות המבקשת, תיאורי המבקשת, כינויים וכד' שבפרסומי המשיבה, איני מוצאת מקום להיעתר לבקשה, ובכל הנוגע לטענת שעניינן פרסומים המהווים לשון הרע או פגיעה בפרטיות ישנו סעד אזרחי חלופי שהמבקשת יכולה לנקוט.

11. בסעיף 5 לבקשה, פרטה המבקשת התכתבות אודות מעקבים מכוונים: "עושים מעקבים על הבתים של רה"מ" ומישהי בשם niza casp... עונה "צריך להשאיר מעקב גם ליד הבית" והמשיבה עונה לה "יש":

תיק חיצוני:

פרסום נוסף, הוא הפרסום על כך ש"אנחנו מוכנים" כאשר דווח שהמבקשת תגיע למיצג הנובה במיאמי תוך פרסום סמוך לאחר מכן: "הקפצת עבריינית נמלטת במיאמי היום – שלישי 24.12 שעה 13:00 שעון מיאמי מיצג הנובה" וכתובת המקום. (עמ' 15 ו-6 לבקשה), פרסום זה מלמד על כך שאכן יש מי שעוקב אחר תנועותיה של המבקשת, לאן פניה מועדות ומוכן להגיע למקום בו תהיה. אותה "תקרית מספרה" יכולה ללמד על כך שמדובר בעניין שיטתי ומתמשך שאינו מוגבל דווקא לעניינים ציבוריים או פוליטיים אלא גם לאישיים (כך גם פרסום תמונה של מזוודותיה האישיות בשדה התעופה וצילום כרטיס הטיסה שלה). באשר לטענת המשיבה כי מדובר בפרסומים ישנים, וכי "תקרית המספרה" התרחשה לפני כשנתיים, ויש בכך כדי להקהות את הצורך בצו, הרי שמע"א (מחוזי חי') 43483-10-18 יאסר מואסי נ' עיד ג'בילי (נבו, 15.1.19) ניתן להסיק כי משך הזמן שהפעולות מבוצעות, מלמד על עוצמת האובססיביות ובע"א 43483-10-18 הנ"ל (ס' 23), התייחס בית המשפט לכך שהפרסומים המכפישים שנטען כי הם מטרידים, התפרשו על פני תקופה של חודשיים בלבד כגורם שמפחית מן ההטרדה הנטענת. בענייננו, אותה "תקרית מספרה" שהתרחשה לפני כשנתיים, הינה חוליה בשרשרת ועוד גורם שלמלמד על עצימות ומשך ההטרדה.

12. התשתית הראייתית, שלמעשה אינה במחלוקת, מלמדת על מעקב והתחקות אחר המבקשת. יתכן כי המידע מגיע למשיבה על ידי אנשים אחרים, אולם אין בכך כדי לשנות את המסקנה כי המשיבה עוקבת ומתחקה אחר המבקשת, לטענתה, מתוך מחאה פוליטית,

אולם, **מקום שלשיטת המבקשת עצמה תיאור של מעקב או התחקות אחר המבקשת, כן מהווה הטרדה, ברי כי אין מקום להתיר לה מעקב אחר המבקשת, בוודאי שלא ליד ביתה הפרטי.**

13. בפס"ד לייבל, נדונה השאלה היכן עובר הקו שבין חופש המחאה והעברת מסר, לבין הטרדה. כב' השופט (בדימוס) ג' קרא הדגיש, בהתייחסו לאפשרות שתליית כרזות בעלות תוכן פוגעני מהוות ביטוי פוליטי בעיקרו, כי "הלכה היא כי ההגנה על חופש הביטוי היא פרי של איזון אל מול זכויות וערכים אחרים. ככל זכות יסוד, גם זכות ההפגנה והמחאה, הנגזרת מחופש הביטוי, אינה מוחלטת". פס"ד לייבל הפנה לבג"ץ 1983/17 נפתלי נ' היועץ המשפטי לממשלה (נבו, 27.4.17) שם נקבע כי קיום הפגנה או עצרת מחאה ליד מעון הפרטי של איש ציבור כאשר ישנה חלופה אפקטיבית כגון משרדו, מקימה חזקה שהמטרה של אותה הפגנה או משמרת מחאה אינה מימוש חופש הביטוי והמחאה אלא ניסיון להשפעה לא לגיטימית על איש ציבור, ור' גם עע"ם 1775/10 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' עיריית ירושלים (נבו, 24.9.20) בעניין החשש כי פגיעה קשה מהרגיל בפרטיותם של אישי ציבור עלולה להגביר את החשש להשפעה לא ראויה על שיקול הדעת והפעילות הציבורית של אותו איש ציבור. עוד אוסיף כי לא ראיתי כיצד יש בעצם ההתחקות והמעקב טעם המצדיק את ההטרדה, מעבר לרצון להטריד ולפרסם את הדברים, לא הוסבר מה האינטרס הלגיטימי הממשי לכך.

14. לסיכום, הבקשה מתקבלת בחלקה, ואני אוסרת על המשיבה ומי מטעמה לעקוב ולהתחקות אחר המבקשת. איסור זה יעמוד בתוקף עד ליום 30.6.2025.

המזכירות תמציא את ההחלטה לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, ח' ניסן תשפ"ה, 06 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.

בלהה יהלום, שופטת